Rose

หนึ่งกระบี่ไร้หนทาง 3

剑名不奈何

淮上

หวายซ่าง

เขียน

Wanly

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

หนึ่งกระบี่ไร้หนทาง 3
剑名不奈何

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com @amarinbooks Rose Publishing

Published originally under the title of《剑名不奈何》 (Jian Ming Bu Nai He)
Author © 淮上 (Huai Shang)
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Thai edition copyright © 2026 Amarin Corporations Public Company Limited
Arranged through JS Agency Co., Ltd.
All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-9727-7
เผยแพร่ครั้งแรก พฤศจิกายน 2569

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษา องอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มนัสมนตรี • บรรณาธิการ ปาณิศา สุอุทัย
ผู้จัดการส่วนศิลปกรรม วณิชชา สนิทชน • ศิลปกรรมปกและออกแบบไทโปกราฟี กุณฑีรา บงแก้ว
ออกแบบรูปเล่ม ญาณิศา งานเพียรเลิศ • ผู้จัดการส่วนผลิตและควบคุมคุณภาพ ดวงกมล บุญจันทร์
พิสูจน์อักษร ปัณณิกา, กมลวรรณ สมรูป

คำนำสำนักพิมพ์

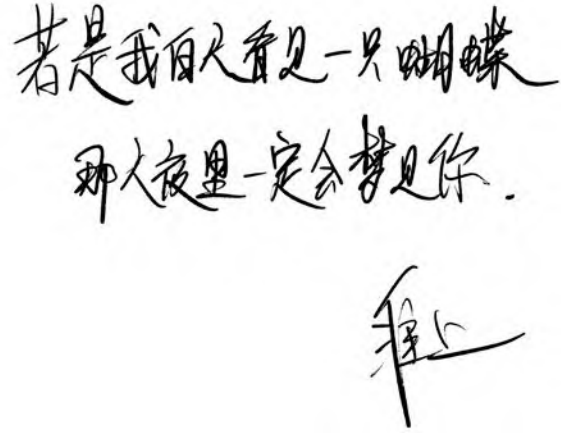
จาก*หนึ่งกระบี่ไร้หนทาง*เล่มก่อนหน้า เรื่องราวชักจะเข้มข้นขึ้นเรื่อยๆ เลยใช่ไหมคะ ที่แท้ตั้งแต่เริ่มต้นโลกที่กำลังดำเนินอยู่นี้ก็คือโลกแห่งความฝันที่เทพกระจกกงเหวยสร้างขึ้น และดึงผู้บำเพ็ญทั้งหมดจากโลกจริงเข้ามา เพื่อยับยั้งไม่ให้เทพเปี่ยหยวนบรรลุขึ้นสู่สวรรค์แล้วทำลายล้างโลกอีกครั้ง

สวีซวงเซ่อจะใช้วิธีใดเพื่อกลับสู่โลกจริง และหลังกลับไปแล้วจะเป็นอย่างไร ในเมื่อไม่ว่าหนทางไหนกงเหวยก็คล้ายจะต้องถูกกระบี่ปู่ไน่เหอแทงทะลุหัวใจและตายลงอย่างแน่นอน

รวมถึงเรื่องราวในอดีตเมื่อเก้าพันปีก่อนก็กำลังจะเปิดเผยให้ได้เห็นในเล่มจบนี้ ระหว่างสวีซวงเซ่อและกงเหวย จากแรกเริ่มที่ทั้งสองพบเจอกันในฐานะผู้บำเพ็ญหนุ่มและจิ้งจอกน้อย จนกระทั่งกลายเป็นความสัมพันธ์ระหว่างเทพตงเทียนและเทพกระจก เส้นทางสู่บทสรุปของพวกเขาจะเป็นอย่างไร เชิญพลิกหน้าต่อไปได้เลยค่ะ

Rose

จากใจผู้เขียน

หากยามกลางวันข้าเห็นผีเสื้อสักตัว
คืนวันนั้นข้าย่อมต้องฝันถึงเจ้า

หวายซ่าง

TRIGGER WARNING

Abuse การทำร้าย ใช้ความรุนแรง

Angst มีความรุนแรงในอารมณ์ บีบคั้นกดดัน

Animal Death มีสัตว์ตาย

Blood มีเลือด

Body Horror ความสยดสยองจากการกลายสภาพของร่างกาย

Cannibalism การกินเนื้อเผ่าพันธุ์เดียวกัน

Coercion การใช้อำนาจที่เหนือกว่าบังคับให้คนอื่นทำในสิ่งที่ไม่อยากทำ

Death การตาย

Domestic Violence ความรุนแรงในครอบครัว

Gore เนื้อหามีความโหดร้ายและรุนแรง

Humiliation การทำให้อีกฝ่ายได้รับความอับอาย

Imprison การกักขังหน่วงเหนี่ยว

Manipulation การโน้มน้าว ล่อลวง ปลูกฝังความคิดบางอย่างเพื่อให้เป็นไปอย่างที่คนคนหนึ่งต้องการ

Massacre การสังหารหมู่

Self-Sacrifice การพลีชีพตัวเอง

Sexual Assault การล่วงละเมิดทางเพศ

Starvation ความอดอยาก

Suicide การฆ่าตัวตาย

Torture การทรมาน

Unhealthy Relationship ความสัมพันธ์ที่เป็นปัญหา

ด่านประตูสวรรค์

ลมหนาวพัดกระหน่ำผ่านทุ่งน้ำแข็งกว้างใหญ่สุดขอบทางตอนเหนือ พัดพาหิมะโปรยปรายหายลับไปที่เส้นขอบฟ้า วิหคเทพสี่ตัวลากรถยาวพุ่งทะลุเมฆเย็นยะเยือกลงมาที่เชิงธารน้ำแข็งอย่างแรง ทำให้หิมะพุ่งขึ้นสูงสู่ท้องฟ้าแล้วกระจายไปทั่วทุกทิศ

ทันทีที่ประตูรถเปิดออก อวี้ฉือเซียวถูกลมแรงผลักจนต้องถอยหลังไปหลายก้าว เขาขบเขี้ยวเคี้ยวฟันถาม “เรามาที่นี่ทำไมกัน”

ไม่มีเสียงตอบกลับจากข้างหลัง

อวี้ฉือเซียวหันกลับไปมอง สวีซวงเช่อกำลังจ้องมองกงเหวยที่นอนอยู่ในอ้อมแขน ก่อนจะก้มจูบหน้าผากของกงเหวยและเกลี่ยผมไปไว้หลังหูอย่างเบามือ แล้ววางเขาเอนกายลงบนเบาะนุ่มหลังโต๊ะ จากนั้นก็หยัดกายขึ้นก้าวออกจากรถขนาดยักษ์ โดยที่ประตูปิดซ้อนกันทีละบานอยู่เบื้องหลัง

“...” อวี้ฉือเซียวมองเสี้ยวหน้าอันเย็นชาของประมุขพรรคชางหยางสุดท้ายก็ถามอย่างอดไม่ได้ “ท่านมีความสุขมากที่เห็นผู้น้อยลำบากใช่ไหม ประมุขสวี”

สวีซวงเช่อกล่าวด้วยน้ำเสียงสงบ “หลานชาย เจ้าคิดมากไปแล้ว”

เขากวาดตามองรอบๆ ทุ่งน้ำแข็งอันกว้างใหญ่ เนิ่นนานกว่าจะชี้ไปยัง

ทิศทางหนึ่งท่ามกลางลมหนาว “ทางนั้น”

รถเสี่ยเหอไม่อาจเข้าไปในพื้นที่ที่มีพลังวิญญาณเบาบางได้ ทั้งสองคนเดินเท้าต่อไปสี่ร้อยหลี่ รอยเท้าลากยาวเบื้องหลังพวกเขาถูกลมและหิมะปกคลุมอย่างรวดเร็ว

เมื่อใกล้รุ่งเช้า ในที่สุดพวกเขาก็เริ่มเห็นร่องรอยของการต่อสู้ครั้งก่อน ธารน้ำแข็งที่ราวกับถูกหัตถ์เทวะเลื่อยตัดหายไปครึ่งหนึ่งตั้งตระหง่านอยู่ใต้ผืนฟ้า ทุ่งน้ำแข็งกว้างใหญ่เต็มไปด้วยร่องรอยของการทำลายล้าง อวี้ฉือเซียวอดหยุดฝีเท้าไม่ได้ ภาพที่เห็นทำให้เขามึนงง “นี่...นี่คือที่ที่พวกท่านทำลายหุ่นรบล้างโลกครั้งก่อนใช่หรือไม่”

สวีชวงเช่อหยุดเดินและตอบ “ใช่”

อวี้ฉือเซียวประหลาดใจ “ที่นี่ซ่อนทางกลับสู่โลกจริงไว้หรือ!”

“พูดให้ถูกคือมันไม่ใช่ทาง แต่เป็นคน”

อวี้ฉือเซียวเต็มไปด้วยความสงสัย สวีชวงเช่อหันกลับมาเล็กน้อยแล้วถามขึ้น “เจ้าเคยคิดไหมว่าวิญญาณของพวกผู้บำเพ็ญที่ ‘ตาย’ ไปแล้วอย่างจ่างซุนเฉิงเฟิงในช่วงหลายปีนี้ไปอยู่ที่ไหน”

อวี้ฉือเซียวตะลึง ก่อนตอบสนองอย่างฉับพลัน “...พวกเขาไม่ได้ถูกฆ่าโดยเจ้าของความฝัน จึงไม่อาจกลับสู่โลกจริง...”

“ถูกต้อง ในโลกจริงพวกเขายังมีชีวิตอยู่ ทว่าในโลกแห่งความฝันกลับเคราะห์ร้ายถึงแก่ความตาย วิญญาณจึงได้แต่ต้องหลบอาศัยอยู่ในช่องว่างระหว่างโลกจริงและโลกแห่งความฝันก่อนชั่วคราว ไปที่ใดก็ไม่ได้ แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าพวกเขาจะรอดพ้นเคราะห์ครั้งนี้ได้ หากโลกแห่งความฝันพังทลาย พวกเขาก็จะสูญสลายเป็นเถ้าธุลีเช่นเดียวกับพวกเรา ในทางกลับกัน หากพวกเราสิ้นสุดโลกแห่งความฝันแล้วกลับสู่โลกจริง พวกเขาก็สามารถกลับไปพร้อมพวกเราได้เช่นกัน

“ยกเว้นวิญญาณดวงหนึ่ง...ที่ไม่ได้ว่าง่ายถึงเพียงนั้น” สวีชวงเช่อเปลี่ยนหัวข้อสนทนาอย่างกะทันหัน นัยน์ตาปรากฏแววเย้ยหยันเล็กน้อย “คนผู้นี้แตกฉานในเคล็ดวิชาของผีร้าย อีกทั้งยังรู้ว่าตนเองอยู่ในโลกแห่งความฝัน ยามใกล้ตายก็เต็มไปด้วยความไม่ยินยอม เขามีทั้งพลังและ

เหตุผลเพียงพอ ด้วยเหตุนี้มีความเป็นไปได้สูงว่าวิญญาณของเขาจะไม่ได้ไปที่ใดเลย แต่ยังคงติดอยู่กับซากกระดูกของตนเอง”

อวี้ฉือเซียวถามด้วยความตกใจ “ใคร”

สวีซวงเซ่อมองลงไปที่พื้นใต้เท้าแล้วพูดสามคำ “ตู้ไคสวิน”

ในชั่วขณะที่อวี้ฉือเซียวตระหนักได้ว่าคนผู้นั้นคือใคร ก็เห็นสวีซวงเซ่อกดสองมือลง ปลดปล่อยพลังปราณมหาศาลออกมาจนพื้นดินสั่นสะเทือน!

พื้นน้ำแข็งใต้เท้าถูกพลังปราณบังคับให้แยกออก ก้อนหินมหึมาถูกยกขึ้นและขว้างจนกระเด็นออกไปไกล แผ่นดินไหว ขุนเขาสั่นคลอน ธารน้ำแข็งบังเกิดเสียงครืน อวี้ฉือเซียวถูกแรงกดดันบีบให้ถอยไปหลายก้าว ขณะที่สวีซวงเซ่อสะบัดแขนเสื้อคราเดียวก็สามารถยกหินเยือกแข็งสีดำมหึมาดุจภูเขาลูกเล็กขึ้นกลางอากาศอีกครั้ง แล้วจัดการเหวี่ยงมันออกไปไกลหลายหลี่ จนใต้ฝ่าเท้าถูกคว้านลึกลงไปกลายเป็นหลุมยักษ์นับพันฉื่อ

ตูม!

สวีซวงเซ่อหยุดลงก่อนพรูลมหายใจ อวี้ฉือเซียวจึงรีบฝ่าหิมะและเกล็ดน้ำแข็งรุดเข้ามาพร้อมตะโกนขึ้น “ประมุขสวี! ท่านเหลือจินตันเพียงกึ่งหนึ่งเท่านั้น เก็บพลังไว้ก่อนเถอะ! ให้ผู้น้อยลงมือขุดเถอะขอรับ อย่างน้อยก็น่าจะเร็วกว่า!”

“...”

สวีซวงเซ่อหันไปมองพิจารณานายน้อยแห่งสำนักเยี่ยจินอยู่ครู่หนึ่งก่อนเบี่ยงกายกล่าวด้วยรอยยิ้ม “หลานชายช่างมีน้ำใจ ดีมาก”

ด้วยเหตุนี้อวี้ฉือเซียวจึงก้าวไปหยุดยืนอยู่ตรงริมขอบหลุมลึก ถลกแขนเสื้อขึ้นโดยปราศจากความลังเล แล้วถ่ายเทพลังปราณลงไปในหลุมลึกใต้ฝ่าเท้าอย่างดุดัน พร้อมตะโกน “ย้าก...”

พลังปราณค่อยๆ ถูกอัดเพิ่มระดับขึ้นเรื่อยๆ อย่างไม่ขาดสาย ในที่สุดหินดำก้นหลุมที่ถูกแช่แข็งมานานนับหมื่นปีก็เริ่มสั่นคลอนเบาๆ ไม่กี่อึดใจต่อมา ในที่สุดโขดหินขนาดราวๆ ครึ่งห้องก็ถูกงัดขึ้นมาอย่างยากลำบาก มันลอยโงนเงนขึ้นกลางอากาศ ตามด้วยเสียงดังโครม!

โขดหินร่วงกระแทกกลับลงสู่ก้นหลุม ส่งผลให้ฝุ่นควันฟุ้งกระจาย

ตลบอบอวล ก่อนจะแน่นิ่งไม่ไหวติง

อวี้ฉือเซียวหอบหนักราวกับวัว ใช้มือยันเข่าพลางจ้องหลุมลึกเขม็ง ก่อนจะค่อยๆ หันกลับไปมองสวีซวงเซ่อ รูม่านตาสั่นระริกไม่หยุด

สวีซวงเซ่อ “พลังวิญญาณที่นี่เบาบาง พลังของเราถูกกดจนเหลือเพียงสองหรือสามส่วนก็เป็นเรื่องปกติ”

“...”

“แต่หลานชายยังต้องฝึกฝนอีกมาก” หลังหยุดครู่หนึ่ง สวีซวงเซ่อก็กล่าวเสริมอย่างอ่อนโยน

ทุ่งน้ำแข็งสั่นสะเทือนต่อไป หลายชั่วยามให้หลัง แอ่งพื้นดินที่เดิมก็เว้าลึกอยู่แล้ว บัดนี้กลับถูกขุดจนเกิดเป็นหลุมยักษ์ดำมืดอีกหลุม สวีซวงเซ่อสะบัดมือ โขดหินมหึมาหนักพันจวินก็ถูกงัดขึ้นจากก้นหลุมและเคลื่อนย้ายออกไป ทว่าทันใดนั้นใต้ฝ่าเท้าพลันบังเกิดเสียงระเบิดและสั่นสะเทือนอย่างรุนแรงราวกับถูกสายฟ้าฟาด

ในที่สุดก็ขุดจนทะลุ!

ก้นหลุมยักษ์ทะลุลงไปถึงเหวลึกใต้ดินที่ซึ่งเคยฝังหุ่นรบล้างโลกในครั้งนั้น ถัดลงไปใต้เหวลึกนั้นก็คือใจกลางพิภพที่เต็มไปด้วยหินหลอมเหลว ปราณดำมืดสายหนึ่งที่เข้มข้นจนแทบจับตัวเป็นรูปร่างพวยพุ่งออกมาราวกับมังกรดำทะยานตรงขึ้นสู่ชั้นฟ้า กินเวลานานถึงครึ่งก้านธูปจึงค่อยสลายไปจนหมด เผยให้เห็นรูปลักษณ์แท้จริงของก้นหลุมแห่งนี้

สวีซวงเซ่อกดฝ่ามือลงบนพื้น กล่าวเสียงทุ้ม “แดนผีมิอาจหวนเป็นตายมิอาจล่วง จงตื่นขึ้น!”

อวี้ฉือเซียวได้ยินคาถาเรียกวิญญาณของสวีซวงเซ่อนี้เป็นครั้งที่สองแล้ว ครั้งแรกคือที่ห้องเก็บศพของคนงามยี่สิบแปดรายในเมืองหลินเจียง อีกฝ่ายสัมผัสโลงศพและเรียกวิญญาณเพื่อสอบถามผู้ร้ายตัวจริงที่ฆ่าพวกเขา... ทว่าครั้งนี้กับครั้งนั้นต่างกันอย่างสิ้นเชิง

เขาไม่มีเวลาสะเทือนใจ ภาพตรงหน้าเหมือนเหตุการณ์ในห้องเก็บศพครั้งก่อนไม่มีผิด ราวกับมีเชือกที่มองไม่เห็นดึงโครงกระดูกขึ้นมาจากเหวลึกหมื่นจั้ง เงาร่างในชุดคลุมสีเทาที่ห่อหุ้มด้วยไอดำทมิฬค่อยๆ โผล่ขึ้นมา

ก่อนจะเงยหน้าช้าๆ เผยให้เห็นใบหน้าซีดขาว

ชั่วพริบตานั้นอวี้ฉือเซียวหลุดอุทาน “ท่านเจ้าสำนักโลหะ?!”

แต่แล้วเขาก็รู้ว่าตนเข้าใจผิด...แม้องคาพยพทั้งห้าที่คมคายจะคล้ายกัน ทว่าใบหน้าที่อยู่ตรงหน้านี้กลับลึกล้ำกว่ามาก สีหน้าก็มืดหม่นและน่ากลัวกว่า อีกทั้งส่วนลึกในดวงตายังคล้ายมีประกายวาวโรจน์และดื้อดึงเอาแต่ใจให้เห็นอยู่เลือนราง

สวีซวงเซ่อที่ยืนต้านลมกล่าวทีละคำ “ตู้-ไค-สวิน”

“...”

วิญญาณในชุดคลุมสีเทาหัวเราะ เสียงของเขาทุ้มต่ำกว่าจ่างซุนเฉิงเฟิง “ข้ารอท่านมานานมาก ยังนึกว่าท่านจะไม่มาเสียแล้ว...ไม่เสียทีที่เป็นประมุขสวี”

ตู้ไคสวินยังคงอยู่ที่นี่จริงๆ!

อวี้ฉือเซียวตกใจจนหยุดนิ่งอยู่กับที่

“ในที่สุดข้าก็ได้เห็นประมุขพรรคชางหยางในสภาพย่ำแย่เช่นนี้ ช่างน่าประทับใจจริงๆ” ตู้ไคสวินมองสำรวจพวกเขาและยิ้มกล่าว “ท่านพร้อมจะทำการแลกเปลี่ยนกับข้าแล้วหรือยัง ประมุขสวี”

อวี้ฉือเซียวถามโดยไม่รู้ตัว “ละ...แลกเปลี่ยนอะไร”

สวีซวงเซ่อไม่ตอบเขา จ้องมองไปที่ตู้ไคสวิน “แรกเริ่มเจ้าเป็นเพียงคนเดียวในโลกแห่งความฝันนี้ที่หลงเหลือความทรงจำบางส่วนจากโลกจริง”

ตู้ไคสวินตอบโดยไม่แสดงอารมณ์ใดๆ “ใช่”

“เพราะพลังเวทของคาถาผีเสื้อจบชีวิต ความฝันเริ่มต้นไม่อาจส่งผลต่อเจ้าโดยสมบูรณ์”

“ใช่”

สวีซวงเซ่อถาม “เพราะเหตุใด”

รอยยิ้มตู้ไคสวินลึกล้ำขึ้น เอ่ยช้าๆ “เพราะไม่มีผู้ใดรู้ว่าในโลกจริงข้าก็เคยพยายามขโมยดวงตาขวาของกงเหวย แม้ว่าจะล้มเหลวเช่นกัน แต่ข้าได้สัมผัสเลือดสีทองอ่อนที่ไหลจากดวงตาของเขา...”

จากรัชศกไท่อี่ปีที่หนึ่งถึงรัชศกไท่อี่ปีที่ยี่สิบแปด โลกแห่งความฝัน

เป็นเหมือนการเล่นซ้ำเหตุการณ์ของโลกจริง...ตู้ไคสวินในโลกแห่งความฝันเคยถูกส่งตัวมาที่ลัทธิเซียนเพราะทารุณกรรมไป๋เซี่ยน และในโลกจริงเขาก็ทำเช่นเดียวกัน

เพียงแต่ในโลกจริงตู้ไคสวินผู้ถูกกักตัวอยู่ในตำหนักเฉิงซูได้พบกับกงเหวยที่เพิ่งลงมายังโลกมนุษย์ และมีพฤติกรรมลึกลับยากจะคาดเดา อีกทั้งยังถูกผู้คนตั้งตนเป็นศัตรูและกีดกันผลักไส เขาค้นพบว่าดวงตาขวาอันประหลาดของกงเหวยดูเหมือนไม่ธรรมดาเป็นอย่างยิ่ง จึงใจกล้าบ้าบิ่นคิดจะขโมยมันมา ผลลัพธ์แน่นอนว่าย่อมถูกกงเหวยซัดกระเด็นออกไปด้วยฝ่ามือเดียว

ช่างบังเอิญเหลือเกินที่ในขณะที่ปลายมีดเฉียดบาดขอบเบ้าตาของกงเหวยจนเกิดแผลนั้น มีเลือดสีทองอ่อนเล็กน้อยติดอยู่ที่ปลายนิ้วของตู้ไคสวินมาด้วย ต่อมาตู้ไคสวินก็ถูกแรงสะท้อนกลับจนนิ้วทั้งห้าแตกเป็นแผลเหวอะหวะเลือดอาบ ทว่าในตอนที่หลบหนีเขากลับเผลอทำสิ่งหนึ่งลงไป... นั่นคือเลียเลือดบนปลายนิ้วของตนเองพร้อมกับเลือดของกงเหวยเข้าไปด้วย

ไม่มีผู้ใดคาดคิดว่าพลังเทพที่แฝงอยู่ในคราบเลือดเพียงเล็กน้อยของกงเหวยนั้น จะทำให้ตู้ไคสวินกลายเป็นช่องโหว่ที่แสนโชคดีเพียงหนึ่งเดียวในโลกแห่งความฝันในเวลาต่อมา

“เจ้ากลายเป็นสะพานเชื่อมโลกจริงและโลกแห่งความฝันเพียงหนึ่งเดียว” โดยบังเอิญ” สวีซวงเช่อจ้องมองตู้ไคสวิน น้ำเสียงราบเรียบมั่นคงคล้ายเป็นการบอกเล่าธรรมดา “ดังนั้นวิญญาณของเจ้าสามารถเดินทางระหว่างโลกจริงและโลกแห่งความฝันได้อย่างอิสระ”

ตู้ไคสวิน “ใช่ แต่ก็แค่วิญญาณ ไม่ใช่ร่างกาย”

“ถ้าเจ้ากลับสู่ร่างเดิมจะเป็นอย่างไร”

“เมื่อข้าขยับร่างกาย เวลาในโลกจริงก็จะเริ่มเดินทันที บนแท่นบรรลุเซียน เทพกระจกจะถูกกระบี่ปู๋ไน่เหอแทงทะลุหัวใจ โลกแห่งความฝันก็จะพังทลาย พวกท่านทุกคนจะไม่มีทางรอด”

สวีซวงเช่อเงียบไปชั่วครู่ วิญญาณของตู้ไคสวินที่ลอยอยู่กลางอากาศมองเขาด้วยความเวทนา “ดังนั้นข้าจึงไม่อาจช่วยท่านถอนกระบี่ปู๋ไน่เหอ

ที่เสียบอยู่ในหัวใจของเทพกระจกบนแท่นบรรลุเซียนได้"

สายลมหนาวพัดหวีดหวิวผ่านระหว่างทั้งสอง คล้ายดั่งเสียงร่ำไห้แหลมบาดหู ก่อนจะเลือนหายไปในที่ไกล

"..."

ไม่รู้ผ่านไปนานเพียงใด ในที่สุดสวีซวงเช่อที่ยืนอยู่ในเงามืดก็ขยับกายเล็กน้อย เผยให้เห็นดวงตาแดงเรื่อทว่าเยือกเย็น "เช่นนั้นวิญญาณของเจ้าสามารถช่วยข้านำอักขระยันต์กลับไปยังแท่นบรรลุเซียนในโลกจริงได้หรือไม่"

อวี้ฉือเซียวมองทั้งสองสลับไปมาอย่างตกตะลึงระคนสงสัย...*อักขระยันต์?*

เขาไม่เข้าใจว่าทั้งสองกำลังพูดถึงสิ่งใด ทว่าบรรยากาศรอบด้านกลับหนักอึ้งและอบอวลด้วยความเศร้าโศกบางอย่าง กดทับเขาไว้ตรงนั้นอย่างแน่นหนาจนไม่กล้าแม้แต่จะผ่อนลมหายใจ

"ประมุขสวี" ตู้ไคสวินยิ้มเล็กน้อย ทว่ารอยยิ้มนั้นกลับแฝงไว้ด้วยความโศกเศร้า ราวกับคาดเดาไว้ได้แต่แรกแล้วว่าสวีซวงเช่อจะเลือกตัดสินใจเช่นนี้ "ที่วิญญาณของข้ายังคงรั้งอยู่ที่นี่ไม่ไปไหน ก็เพราะข้ารู้ดีว่าหากสถานการณ์เลวร้ายลงจนถึงขั้นไม่อาจแก้ไข ท่านจะต้องคิดส่งอักขระยันต์นั้นไปยังแท่นบรรลุเซียนในโลกจริงแน่..."

เขาหยุดครู่หนึ่งก่อนสูดหายใจลึก ราวกับในที่สุดก็ตัดสินใจบางอย่างได้แล้ว "เพื่อเป็นการแลกเปลี่ยน ข้าต้องการให้ท่านวาดอักขระยันต์เช่นเดียวกันให้ข้าด้วย"

สวีซวงเช่อไม่แปลกใจ "หนึ่งให้เจ้า อีกหนึ่งให้ใคร"

วิญญาณของตู้ไคสวินคล้ายจะสั่นไหวขึ้นมา "...จ่างซุนเฉิงเฟิง"

ทันทีที่ชื่อนั้นหลุดจากปาก แววตาของเขาก็มีประกายซับซ้อนวาดผ่านทั้งความเคียดแค้นฝังลึก ความไม่ยินยอม และความเจ็บปวดขมขื่นปะปนกันอยู่ภายใน แต่เมื่อทุกอย่างดับลงก็เหลือทิ้งไว้เพียงความสิ้นหวังไร้หนทาง

เขาเอ่ยเสียงแหบแห้ง "จ่างซุนเฉิงเฟิงถูกเทพกระจกแทงกระบี่ทะลุหน้าอกบนแท่นบรรลุเซียน เหลือเพียงลมหายใจเฮือกสุดท้าย เมื่อกลับสู่โลกจริงเขาจะตายอย่างไม่ต้องสงสัย ถ้าเขาตาย ไป๋เซี่ยนก็จะ...ไม่รอด"

สวีซวงเช่อไม่พูดอะไร เพียงมองเขาอย่างสงบ วิญญาณของตู้ไคสวินซ่อนอยู่ภายใต้ชุดคลุมสีเทา สภาพของเขาคล้ายคนที่ไม่เคยได้สัมผัสความสุขเลยสักครั้ง เป็นเหมือนวิญญาณโดดเดี่ยวที่เร่ร่อนอยู่ระหว่างฟ้าดิน มาอย่างไร้ผู้จดจำ จากไปก็ไร้ผู้ห่วงหา กระทั่งน้ำเสียงที่พูดกับตนเองยังแหบต่ำ “ข้าเกลียดไป๋เซี่ยน ข้าเกลียดเขาจริงๆ แต่ข้ามีทางเลือกอื่นด้วยหรือ เขาเป็นสิ่งเดียวในโลกนี้ที่เป็นของข้าอย่างแท้จริง กระทั่งหัวใจก็เคยเป็นของข้าทั้งดวง”

เขากล่าวเสียงสั่น “...ข้าเกลียดเขามากจริงๆ”

สวีซวงเช่อก้าวไปข้างหน้า สะบัดแขนเสื้อและกดลงบนฝ่ามือที่ยื่นมาของตู้ไคสวิน พลังปราณพลันรวมตัวเป็นยันต์สีทองเจิดจ้าสองแผ่น แผ่นหนึ่งเขียนคำว่า ‘จ่างซุน’ ก่อนจะหลอมเข้าไปในวิญญาณของตู้ไคสวินโดยตรงจนหายลับไป อีกแผ่นหนึ่งที่เขียนคำว่า ‘ตู้’ ล่องลอยตกลงบนฝ่ามือของตู้ไคสวินอย่างแผ่วเบาและถูกเขากำไว้แน่น

สวีซวงเช่อกล่าว “ติดไว้ที่หัวใจของร่างพี่ชายเจ้าในโลกจริง”

ตู้ไคสวินถาม “แล้วของท่านเล่า”

สวีซวงเช่อหลุบตาแล้วสะบัดแขนเสื้ออีกครั้ง...คราวนี้พลังปราณควบรวมกลายเป็นยันต์สองแผ่นอีกครั้ง แผ่นหนึ่งมีตัวอักษร ‘สวี’ เขียนอยู่ แล้วลอยละล่องตกลงสู่มือของตู้ไคสวินเช่นเดิม ส่วนอีกแผ่นหนึ่งแนบลงบนหลังมือขวาของสวีซวงเช่อโดยตรง เป็นรูปจิ้งจอกน้อยตัวหนึ่งซึ่งวาดด้วยชาดแดง

ลายเส้นเพียงไม่กี่เส้นกลับมีชีวิตชีวาดุจของจริง ท่าทางใสซื่อน่าเอ็นดูราวกับทุกเส้นที่ใช้วาดมันขึ้นมาล้วนแฝงความรักอันลึกซึ้งที่ไม่เคยได้เอ่ยออกไป ก่อนจะซึมหายเข้าไปในเลือดเนื้อของสวีซวงเช่อในชั่วพริบตา

“...เดี๋ยว!” อวี้ฉือเซียวคล้ายจะสังหรณ์อะไรบางอย่าง รีบถลาเข้าไปถามเสียงสั่น “ที่แท้พวกท่านคิดจะส่งอะไรกลับไปยังโลกจริงกันแน่ อักขระยันต์นี่เอาไว้ทำสิ่งใดกัน หรือว่า...”

สวีซวงเช่อปรายตามองเขาแต่ไม่ตอบ ก่อนจะหันไปพูดกับตู้ไคสวิน “ยันต์นี้ใช้ได้เพียงครั้งเดียว และจะมีผลเฉพาะต่อบาดแผลถึงชีวิตเท่านั้น

หากครั้งแรกล้มเหลว ก็จะไม่มีโอกาสครั้งที่สองอีก”

ตู้ไคสวินหลับตาลงแล้วพยักหน้าเงียบๆ

ไม่มีผู้ใดพูดอะไร มีเพียงลมหนาวพัดผ่านจนเส้นผมและแขนเสื้อของสวีซวงเซ่อปลิวไสว ผ่านไปครู่หนึ่ง ตู้ไคสวินที่อยู่กลางอากาศก็ลืมตาก่อนยิ้มมองเขา “ประมุขสวี ข้าไม่คิดว่าจะมีวันที่เราเข้าใจกันเช่นนี้”

สวีซวงเซ่อถอยหลังไปครึ่งก้าว เอ่ยด้วยสีหน้าสงบนิ่ง “สหายตู้ ขอให้เจ้าเดินทางโดยสวัสดิภาพ”

วิญญาณของตู้ไคสวินโค้งคำนับอย่างนอบน้อม ก่อนหมุนกายแล้วหายลับไปท่ามกลางฟ้าดินอันเวิ้งว้าง

“...ประมุขสวี” ในที่สุดอวี้ฉือเซียวก็ได้ยินเสียงของตนเองดังออกมาลางสังหรณ์อันหนักอึ้งและเลวร้ายบีบรัดหัวใจของเขาแน่น “พวกท่านทำอะไรอยู่ อักขระยันต์นั้นเอาไว้ใช้ทำอะไรกันแน่ แล้วที่บอกว่ามีผลเฉพาะต่อบาดแผลถึงชีวิตเท่านั้นมันหมายความว่าอย่างไรกัน ท่าน...”

“อวี้ฉือหยวนจวี” สวีซวงเซ่อกล่าว

อวี้ฉือเซียวแข็งค้างอยู่กับที่ราวกับลำคอถูกบีบเอาไว้

“ชั่วชีวิตคนเราย่อมต้องเคยทำเรื่องผิดพลาด บางความผิดทำร้ายตนเอง บางความผิดทำร้ายผู้อื่น และบางความผิดก็ทำร้ายคนที่ตนรัก เมื่อบาดแผลได้ก่อเกิดขึ้นแล้ว การหันกลับไปแก้ไขก็เป็นเพียงวาจาเลื่อนลอย สิ่งเดียวที่พวกเราทำได้คือพยายามทุกวิถีทางเพื่อแบกรับผลของมัน”

สวีซวงเซ่อเอามือไพล่หลังแล้วหันกลับมา อวี้ฉือเซียวนับว่ารูปร่างสูงมากแล้ว แต่ประมุขพรรคชางหยางกลับสูงยิ่งกว่า เมื่อทั้งสองยืนประจันหน้ากันเช่นนี้ บนร่างของสวีซวงเซ่อคล้ายมีความหนักแน่นสงบนิ่งของผู้เหนือกว่าอำนาจนั้นไม่ปรากฏชัดบนสีหน้า แต่กลับทำให้ผู้คนไม่อาจโต้แย้ง “ต่อให้ต้องแลกด้วยชีวิตก็ตาม”

“...” อวี้ฉือเซียวจ้องมองเขาด้วยดวงตาที่สั่นไหว ก่อนกัดฟันแน่นแล้วถาม “อักขระยันต์นั้นเรียกว่าอะไร”

ครืน

ทันใดนั้นทุ่งน้ำแข็งสุดขอบทางตอนเหนือก็เริ่มสั่นสะเทือน ท้องนภา

พลันฉีกขาด หลุมดำแห่งหนึ่งถล่มครืนลงมา ก่อนลมพายุรุนแรงจากโลกจริงจะกวาดล้างทุกสรรพสิ่งในชั่วพริบตา!

อวี้ฉือเซียวมองเห็นสวีซวงเช่ออ้าปาก แต่เสียงของอีกฝ่ายถูกกลืนหายไปท่ามกลางเสียงดังกึกก้อง ทว่าเขาเห็นชัดเจนว่าสวีซวงเช่อขยับปากเป็นคำว่าอะไร

ชั่วขณะนั้นดวงตาของอวี้ฉือเซียวเบิกกว้าง สีเลือดบนใบหน้าของเขาพลันหายไปจนหมดสิ้น

พื้นดินถล่ม ท้องฟ้าพังทลาย มหันตภัยล้างโลกท่วมฟ้ากลืนแผ่นดิน เปลี่ยนทุ่งน้ำแข็งกว้างใหญ่ไพศาลให้กลายเป็นภาพอันวิจิตรตระการตาน่าอัศจรรย์ใจยิ่ง

ช่วงเวลาสุดท้ายมาถึงแล้ว

สวีซวงเช่อฝ่าพายุหิมะ เดินขึ้นไปบนรอยแยกทีละก้าว ไม่รู้ว่ากงเหวยตื่นขึ้นมาตั้งแต่เมื่อใด เขากำลังยืนอยู่บนจุดสูงสุด ณ ปลายทางเบื้องหน้ารัศมีสีแดงระเรื่ออ่อนละมุนแผ่ออกเป็นชั้นๆ โดยมีเขาเป็นศูนย์กลาง กระจายไปทั่วทั้งฟ้าดิน บางเบาดุจผ้าโปร่ง เลือนรางดั่งสายหมอก ทว่าพลังวิญญาณกลับเปล่งประกายเจิดจรัส นั่นคือพลังเทพเฮือกสุดท้ายของเขาที่กำลังพยายามยื้อกระบวนการดับสูญของโลกนี้เอาไว้อย่างสุดกำลัง

เขาคล้ายกับเสาค้ำสมุทรต้นสุดท้ายใต้ท้องนภาแห่งนี้ ทว่าแผ่นหลังกลับช่างอ้างว้าง สูงส่งจนยากจะเอื้อมถึง

ดวงตาของอวี้ฉือเซียวแดงเรื่อ เขาหยุดฝีเท้าห่างออกไปกว่าสิบจั้งแล้วเบือนหน้าหนีไปอีกทาง

สวีซวงเช่อเดินไปหยุดอยู่ข้างกายกงเหวย อีกฝ่ายหันมายิ้มให้ ดวงตาสีแดงดุจเลือดสองข้างทั้งบริสุทธิ์และอ่อนโยน “ข้าจะส่งพวกเจ้ากลับไป”

เบื้องหน้าคือผืนดินสีเทาขาวเวิ้งว้างและพายุหิมะสุดลูกหูลูกตา สวีซวงเช่อจ้องมองเทพเจ้าของตนตรงหน้าอย่างลึกซึ้ง ราวกับต้องการจดจำปลายขนตาอ่อนโยนรวมถึงเส้นโค้งบางเบาตรงมุมปากให้สลักลึกลงไปในวิญญาณของตนเองอย่างครบถ้วนสมบูรณ์ ไม่มีวันเลือนหายหรือลดน้อยลงแม้จะผ่านวัฏสงสารหรือกาลเวลาไปนานเพียงใดก็ตาม

“...กงเหวย” เขาถามเสียงแหบพร่าในที่สุด “ตอนที่โดนกระบี่ปู่ไน่เหอแทงทะลุหัวใจเจ็บหรือไม่”

กงเหวยคิดก่อนกล่าว “อาจจะเจ็บในตอนนั้น แต่ไม่เป็นไร ข้าลืมไปแล้ว”

น้ำเสียงของสวีซวงเซ่อสั่นเครือจนยากจะสังเกต “เหตุใดถึงลืมได้”

“อาจเพราะฝันหวานในช่วงสุดท้ายของชีวิตมักทำให้คนเรามีความสุขกระมัง!” กงเหวยมองไปยังโลกเบื้องล่างที่มีเสียงพังทลายใต้ฝ่าเท้า รอยยิ้มในดวงตายิ่งลึกซึ้งขึ้น “ยิ่งกว่านั้นในวาระสุดท้ายข้าก็ยังได้เห็นเจ้าอยู่ข้างกาย จึงไม่ได้นับว่าเจ็บปวดอะไร”

...เขามักให้อภัยผู้อื่นได้อย่างง่ายดายเช่นนี้เสมอ เป็นเหมือนความฝันแสนหวานที่งดงามจนคล้ายไม่มีอยู่จริง โอบกอดผู้คนบนโลกไว้อย่างอ่อนโยน ในความฝันนั้นจะมีเพียงเรื่องดีงามเกิดขึ้น ไม่ว่าความเศร้า ผิดหวัง เจ็บปวด หรือภัยพิบัติใดๆ ล้วนถูกพลังที่ทั้งอ่อนโยนและทรงพลังของเขาปิดกั้นเอาไว้ภายนอกทั้งสิ้น

เขาเป็นดั่งพรอันสูงส่งที่สุดที่มรรคาสวรรค์ประทานให้แก่มนุษย์โลก

ในที่สุดท้องฟ้าสุดขอบทางตอนเหนือก็ไม่อาจต้านทานได้อีกต่อไป มีส่วนหนึ่งถล่มลงมาท่ามกลางเสียงฟ้าร้องกัมปนาท ต่อจากนั้นก็เหมือนกับเหล่าทหารพ่ายศึก แผ่นฟ้าสีเทานับไม่ถ้วนทั้งเล็กและใหญ่ร่วงกราวลงมาหลุมดำทอดยาวออกไปนับหมื่นหลี่จากสุดปลายเส้นขอบฟ้า ลุกลามตรงมาทางนี้อย่างรวดเร็ว

รัศมีสีแดงที่แผ่ขยายเรืองรองไปทั่วฟ้าค่อยๆ เลือนหายไป ในที่สุดกงเหวยก็เลิกฝืนยื้อโลกใบนี้เอาไว้ เขายกมือขึ้นกุมด้ามกระบี่ไป๋ไท่โส่วปล่อยชายแขนเสื้อสะบัดพลิ้วขึ้นท่ามกลางลมหิมะ

เสียงของเขาสงบนิ่ง “ข้าต้องลำลาเจ้าแล้ว สวีไป๋”

สวีซวงเซ่อมองดูเทพเจ้าของตน ก่อนจะพยักหน้าและแย้มยิ้มอย่างสั่นเครือ “...กงเหวย”

“หืม?”

กงเหวยเพิ่งเงยหน้าขึ้นมอง ก็ถูกดึงเข้าสู่อ้อมกอดที่แผ่กลิ่นไม้จันทน์

ขาวแนบแน่น ราวกับจะหลอมรวมร่างของเขาเข้ากับกระดูกและเลือดเนื้อของตนเอง สวีชวงเช่อยกมือข้างหนึ่งโอบท้ายทอยของเขาไว้ ออกแรงลูบไล้ไรผมตรงขมับ ก่อนจะกระซิบข้างหูทีละคำด้วยน้ำเสียงสั่นเครือ

"ขอโทษ"

กงเหวยเบิกตากว้าง

ชั่วพริบตาต่อมา ความเจ็บปวดรุนแรงก็พุ่งเข้าสู่ดวงตาขวาดั่งสายฟ้าแลบก่อนที่เลือดจะพุ่งออกมา

"...สวีไป๋?" กงเหวยอุทานอย่างตกตะลึง จากนั้นก็กรีดร้องเสียงดังก้อง "สวีไป๋!"

ณ ชั่วขณะนั้นคาถามายาผีเสื้อจบชีวิต ความฝันเริ่มต้นที่ยิ่งใหญ่ที่สุด งดงามที่สุด น่าเศร้าที่สุด และพิสดารที่สุดในใต้หล้าได้ถูกคลายออกโดยสมบูรณ์

พายุหิมะพัดย้อนขึ้นสู่ท้องนภา ผืนแผ่นดินพังทลายลง กาลเวลาและห้วงมิติราวกับถูกมือยักษ์ที่มองไม่เห็นตรึงไว้แล้วฉีกกระชากออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย กลายเป็นเศษเสี้ยวชิ้นส่วนปลิวว่อนดุจลมวายุคลั่ง

แสงของดวงวิญญาณนับพันนับหมื่นพุ่งขึ้นจากผืนดิน นั่นคือวิญญาณของเหล่าผู้บำเพ็ญทั่วหล้าที่ถูกม้วนกลืนเข้าสู่ห้วงสุญญะ ทุกคนกำลังหลุดพ้นออกจากโลกแห่งความฝันนี้ในเวลาเดียวกัน...

กาลเวลาที่ถูกหยุดนิ่งเอาไว้ถึงสี่สิบสี่ปีได้กลับมาไหลเวียนอีกครั้ง

แท่นบรรลุเซียนที่โลกจริง

คมมีดใบหลิ่วสองเล่มที่ลอยค้างอยู่กลางอากาศร่วงลงพื้นจนเกิดเสียงกังวาน มู่ตั๋วจูที่ไม่ทันตั้งตัวก็พลันหมดแรงคุกเข่าลงกับพื้น

อวี้ฉือรุ่ยซึ่งยืนนิ่งแข็งอยู่พลันกระตุกเฮือกราวกับชักเกร็ง ก่อนจะกระอักเลือดคำใหญ่ปนเศษเนื้อออกมาในชั่วพริบตา จากนั้นก็ล้มกระแทกพื้นหมดสติไป

ตำหนักใต้ดินใต้บ่อหยกขาว อิงข่ายปรากฏตัวขึ้นข้างค่ายกลที่หลงเหลืออยู่บนเส้นทางสวรรค์ แววตายังคงฉายความตกตะลึงไม่จางหาย

ข้างเสาทองคำ จ่างซุนเฉิงเฟิงที่กำลังจะตายพ่นลมหายใจเฮือกสุดท้าย ไม่รู้ว่าตั้งแต่เมื่อใดที่บนแผ่นอกของเขามีอักขระยันต์ซึ่งเขียนคำว่า ‘ตู้’ ปรากฏขึ้นมา แสงสีทองเจิดจ้าวาบขึ้นเพียงครู่เดียวก็เลือนหายไป จากนั้นบาดแผลจากกระบี่ที่แทงทะลุอกก็หายไปทันที ไม่ทิ้งร่องรอยไว้แม้แต่น้อย

“ไป๋...ไป๋เซี่ยน?” เขาเริ่มหอบหายใจ ตะเกียกตะกายลุกขึ้น ในขณะที่กำลังสำลักไออย่างรุนแรงจนสมองขาวโพลน สัญชาตญาณก็ยังคงสั่งให้เขากวาดสายตามองไปรอบด้าน “ไป๋เซี่ยน!”

...ไกลออกไปพันหลี่ ณ ปราการจวี้ลวี่ วิญญาณของไป๋เซี่ยนที่อยู่ห่างไกลยังไม่กลับคืนมา ร่างของเขายังคงยืนนิ่งอยู่หน้าลานบ้านตระกูลจ่างซุน ความหวั่นวิตกเสี้ยวสุดท้ายก่อนเวลาในโลกจริงจะหยุดนิ่งยังคงแข็งค้างอยู่ในดวงตา

เขาไม่อาจเห็นตู้ไคสวินที่โปร่งแสงล่องลอยอยู่กลางอากาศ และยิ่งไม่อาจเห็นว่าจู่ๆ บนหน้าอกของตู้ไคสวินก็มีบาดแผลจากกระบี่ปรากฏขึ้นแทงทะลุร่างในครั้งเดียว เฉียบขาดและถึงตาย จากนั้นวิญญาณก็เริ่มสลายกลายเป็นเถ้าธุลีทีละชุ่น

“ข้า...เกลียดเจ้าจริงๆ” ตู้ไคสวินกล่าวเสียงแหบ เขาใช้แรงทั้งหมดที่เหลือโอบกอดร่างที่นิ่งงันของไป๋เซี่ยนเข้ามาไว้ในอ้อมแขนเป็นครั้งสุดท้าย หยาดน้ำตาร้อนผ่าวไหลผ่านแก้ม ซึมหายเข้าไปในเส้นผมข้างขมับของไป๋เซี่ยน ทว่าไม่มีผู้ใดสัมผัสถึงมันได้อีกแล้ว

“เจ้าจะมีชีวิตอยู่ต่อไปด้วยความเกลียดชังของข้า และลืมว่ามีคนชื่อตู้ไคสวินเคยปรากฏอยู่ในชีวิตเจ้า...

“...เช่นนี้เจ้าจึงจะหลีกหนีจากความเจ็บปวดและความหวาดกลัวได้ตลอดไป”

ไม่มีผู้ใดเห็นว่าอักขระคาถาในหัวใจของไป๋เซี่ยนสว่างวาบขึ้นชั่วขณะ นั่นคือสัญญาณว่าหุ่นรบได้รับคำสั่งสุดท้ายที่ผู้เป็นนายมอบให้แล้ว

วิญญาณที่ล่องลอยมากับสายลมทำให้ร่างกายที่หยุดนิ่งของไป๋เซี่ยนสั่นสะท้าน เขาสูดหายใจเข้าลึกโดยไม่รู้ตัว และเงยหน้าขึ้นตามสัญชาตญาณ

“คุณชายรอง?” เขาหันมองไปรอบๆ รู้สึกเหมือนเพิ่งได้ยินเสียงที่

คุ้นเคยข้างหู แต่ทันใดนั้นก็หยุดเคลื่อนไหว ในใจพลันบังเกิดความสับสนอย่างไร้สาเหตุ

คุณชายรองคือใคร

ตระกูลจ่างซุน...มีคุณชายรองด้วยหรือ

หัวใจของไป๋เซี่ยนปวดร้าวอย่างฉับพลัน ราวกับว่าเขาได้ลืมเรื่องสำคัญบางอย่างไปโดยไม่ทันตั้งตัว แต่เขาไม่รู้ว่าตัวเองลืมอะไรไป จึงยกมืออันสั่นเทาข้างหนึ่งขึ้นมากดทับที่หัวใจ

เหนือศีรษะของเขา ตู้ไคสวินปิดตาลง

วิญญาณของเขาสลายเป็นแสงเล็กๆ มากมาย สายลมพัดพาเอาอุณหภูมิเสี้ยวสุดท้ายที่หลงเหลืออยู่ในโลกนี้ของเขาไปจนหมดสิ้น

สายลมหลั่งไหลผ่านฟ้าดินดุจกระแสน้ำเชี่ยว พัดพาดวงวิญญาณทั้งหมดกลับคืนสู่โลกจริงที่พลัดพรากมานานหลายปี กระทั่งแผ่ครอบคลุมไปทั่วทุกมุมของผืนแผ่นดิน

ทุกตระกูลและสำนักเซียนทั่วหล้า ผู้บำเพ็ญทุกคนต่างฟื้นคืนจากสภาวะหยุดนิ่งอย่างกะทันหัน บ้างงุนงง บ้างตกตะลึง บ้างไม่อยากจะเชื่อจนกระทั่งผ่านไปหลายอึดใจ เสียงโห่ร้องด้วยความยินดีถึงขั้นหลั่งน้ำตาก็ดังก้องขึ้นจากทั่วทุกสารทิศ

“ข้ากลับมาแล้ว!”

“กลับ...กลับมาแล้วจริงๆ!”

“ข้ายังไม่ตาย ยังไม่ตาย!”

เสียงอื้ออึงเซ็งแซ่รวมกันจนกลายเป็นกระแสน้ำหลาก ขยายวงกว้างออกไปรอบด้าน บนแท่นบรรลุเซียน กงเหวยพลันลืมตาขึ้น แววตาเต็มไปด้วยความเหลือเชื่อ

ชั่วพริบตาต่อมาหน้าอกของเขาก็เย็นวาบ กระบี่ปู๋ไน่เหอแทงทะลุผ่านหน้าอก!

“...”

กงเหวยหอบหายใจพลางก้มหน้าลง เขาเห็นคมกระบี่ปู๋ไน่เหอที่ชุ่มโชกไปด้วยเลือดถูกกระชากออกจากอกของตนอย่างแรง ทว่าต่อมาบาดแผล

กลับสมานเข้าด้วยกัน ตรงอกที่เดิมควรถูกแทงทะลุจากหน้าไปหลัง พลันปรากฏอักขระยันต์สีทองสายหนึ่งสว่างวาบ เป็นตัวอักษรที่คุ้นตาเป็นอย่างยิ่ง เพราะมันคือคำว่า 'สวี'

ต่อจากนั้นจิ้งจอกน้อยที่วาดด้วยชาดบนหลังมือขวาของสวีซวงเช่อก็สว่างวาบ พร้อมกับบาดแผลจากกระบี่แบบเดียวกันแทงทะลุหัวใจของประมุขพรรคชางหยางจนโลหิตแดงฉานสาดกระเซ็นขึ้นฟ้า!

เคร้ง!

กระบี่ปู่ไน่เหอหลุดออกจากมือ สวีซวงเช่อทรุดลงต่อหน้ากงเหวย โลหิตสดๆ ไหลรินลงมาไม่ขาดสาย ซึมผ่านชั้นเสื้อคลุมที่ซ้อนทับจนเปียกชุ่ม ก่อนจะนองเป็นแอ่งเลือดใต้เข่าของเขาอย่างรวดเร็ว

"..." กงเหวยอ้าปาก ทว่าในหูมีแต่เสียงอื้ออึง กระทั่งเสียงของตัวเองยังไม่ได้ยิน "สวีไป๋?"

สวีซวงเช่อมองเขา หอบหายใจอย่างรุนแรงพลางยิ้ม "...ที่แท้มันเจ็บขนาดนี้นี่เอง"

กงเหวยหลับตาลงแล้วลืมตาขึ้นอีกครั้ง ราวกับว่าตกลงไปในห้วงฝันร้ายที่ไร้สาระสิ้นดี เขาอยากถามเหลือเกินว่า *เหตุใดเจ้าถึงได้ใช้ยันต์รับเคราะห์แทนตามอำเภอใจตัวเองเช่นนี้ เหตุใดไม่บอกกล่าวกันสักคำก็คิดจะตายไปเช่นนี้ เหตุใดเจ้าจึงปล่อยชวีเซี่ยกับเป่ยหยวนกลับคืนสู่โลกจริงทั้งที่เส้นทางสวรรค์ยังไม่ถูกทำลายโดยสมบูรณ์ สงครามล้างโลกใกล้อุบัติขึ้นแล้วบนโลกนี้จะยังมีใครสามารถหยุดยั้งความทะเยอทะยานของรัชทายาทผีได้อีก...* ทว่าความคิดนับไม่ถ้วนกลับยุ่งเหยิงจนไม่อาจเรียบเรียงเป็นคำพูด สุดท้ายก็กลายเป็นความปวดร้าวระคนขื่นขมจุกแน่นอยู่ตรงลำคอของเขา

เขากล่าวเสียงสั่น "...สวีไป๋"

ฝ่ามือเย็นเฉียบของสวีซวงเช่อกดลงบนท้ายทอยของกงเหวย ก่อนจะออกแรงดึงเขาเข้ามาในอ้อมแขนที่เต็มไปด้วยกลิ่นคาวเลือด

"ขอโทษ" เขาพูดช้าลงอย่างผิดปกติเพราะความเจ็บปวด เอ่ยเสียงแหบพร่า "คนคนหนึ่งไม่อาจสูญเสียเทพเจ้าของเขา ไม่ว่าต้องแลกด้วยอะไรก็ตาม...ไม่ว่าต้องแลกด้วยอะไรก็ตาม"

กงเหวยพลันตระหนักถึงบางสิ่ง รูม่านตาเขาหดเกร็ง “เจ้าอย่า...”

แต่สายไปเสียแล้ว

เสียงชำแรกผ่านเลือดเนื้อดังขึ้น สวีซวงเช่อสอดมือขวาเข้าไปในอกของตนเอง โลหิตจำนวนมากทะลักออกมา ความเจ็บปวดรุนแรงเกินกว่าจะคาดเดาทำให้ทั้งร่างของเขากระตุกเกร็งอย่างรุนแรง ทว่าทุกการเคลื่อนไหวกลับปราศจากความลังเล ท่ามกลางเลือดที่ไหลอาบ เขาออกแรงดึงไข่มุกสว่างเจิดจ้าอย่างถึงที่สุดเม็ดหนึ่งออกมา

...นั่นคือจินตันของเขา

จากนั้นเขาก็กำมือ ออกแรงบีบจินตันที่แข็งแกร่งที่สุดในใต้หล้าจนแตกสลาย!

พลังปราณไร้ที่สิ้นสุดไหลทะลัก ประกายแสงไหลผ่านร่างที่เต็มไปด้วยบาดแผลของกงเหวยดุจธารน้ำพุ ไม่นานบาดแผลทั้งเล็กและใหญ่นับไม่ถ้วนที่หลงเหลืออยู่ก่อนหน้านี้ก็สมานตัวในทันที ความเจ็บปวดมลายหายไป จิตวิญญาณดั้งเดิมที่อ่อนแอถึงขีดสุดฟื้นคืนอย่างรวดเร็ว ก่อนจะกลับคืนสู่จุดสูงสุดในชั่วพริบตา!

“ข้ารักเจ้ามาตลอด เหมือนคนธรรมดาที่หลงรักเทพเจ้า...”

สวีซวงเช่อคุกเข่าอยู่กับพื้น ซบอยู่ในอ้อมแขนของกงเหวย น้ำเสียงค่อยๆ แผ่วเบาลงพร้อมกับลมหนาวที่พัดผ่านใบหน้าด้านข้างอันขาวซีดและเย็นเฉียบของกงเหวย ก่อนจะพัดพาไปไกล

“ขอโทษ ถ้าเจ้าไม่มีวันเข้าใจว่าความรู้สึกนั้นคืออะไรก็คงดี”

หน้าผากของสวีซวงเช่อแนบลงที่ไหล่ของกงเหวยเบาๆ ก่อนจะหยุดหายใจ

ไม่รู้เวลาผ่านไปนานเท่าไร ราวกับชั่วขณะหรือเป็นพันปี กงเหวยค่อยๆ ยกมือขึ้นช้าๆ โอบกอดร่างเย็นเฉียบของสวีซวงเช่อเอาไว้

“...มันสายเกินไปแล้ว” เขากล่าวเสียงแหบ “ข้าเข้าใจแล้ว”

รัศมีสีแดงฉานน่าสะพรึงกลัวซ้อนทับเป็นชั้นๆ ระเบิดออกจากร่างของเขา พลังเทพคำรามทะลวงชั้นเมฆาประหนึ่งพายุโหมกระหน่ำบนแท่นบรรลุเซียน รอยร้าวนับไม่ถ้วนเริ่มแตกออกจากจุดที่เขาอยู่ เพียงพริบตาเดียว

ก็แผ่ขยายไปทั่วพื้นที่กว้างใหญ่บนแท่นสูงดังแกรก!

ไกลออกไปมู่ตั๋วจูหอบหายใจอย่างหนักพลางหันกลับมา หลิ่วซวีจือพลันเบิกตากว้างด้วยความตกตะลึง ส่วนอวี้ฉือรุ่ยฝืนเค้นเสียงออกมาอย่างยากลำบาก “...กงเหวย?”

ภายใต้สายตาที่จับจ้องของทุกคน กงเหวยยกมือขึ้น เสียงคำรามดังก้องสะเทือนขุนเขา “ไป่ไท่โส่ว...”

ดวงดาราสีชาดส่องแสงกะพริบบนท้องฟ้า

ในเวลาเดียวกัน ณ ส่วนลึกของตำหนักใต้ดิน สีหน้าของรัชทายาทผีชวีเซี่ยที่ยืนอยู่เบื้องหน้าค่ายกลเชื่อมฟ้าเปลี่ยนไปเล็กน้อย กระบี่ไป่ไท่โส่วที่อยู่ในมือส่งเสียงกังวานและออกจากฝัก กรีดผ่านฝ่ามือของเขาจนโลหิตสาดกระเซ็น จากนั้นก็กลายเป็นดาวตกสีเลือดพุ่งทะยานขึ้นสู่แท่นบรรลุเซียน

เปรี๊ยะ เสียงใสกระจ่างดังขึ้น กระบี่เซียนฉีกอากาศพุ่งเข้ามา ก่อนจะถูกกงเหวยกำไว้ในฝ่ามือแน่น จากนั้นก็พลิกมือตวัดกระบี่ฟันลงไปทันที

ตูม!

คลื่นกระบี่ทรงโค้งเปี่ยมพลานุภาพกวาดไปตามพื้น พังเมืองทลายค่ายท่ามกลางแรงสั่นสะเทือนรุนแรง มันผ่าแท่นบรรลุเซียนจนแยกออกเป็นสองส่วน ก้อนหินยักษ์ร่วงถล่มลงมาดั่งสายฝน

“ชวีเซี่ย มอบชีวิตของเจ้ามาซะ!”

ในตำหนักใต้ดิน รัชทายาทผีเงยหน้าขึ้น คมกระบี่ไป่ไท่โส่วอันเกรี้ยวกราดสะท้อนเข้าสู่ดวงตาเขา!